

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục. Phần 6 kỳ 51)

(Dưới đây tác giả Như Thường đề cao phụ nữ để gián tiếp bênh vực Mỹ Hạnh và oán trách cha phó Lê Lâm. Kệ ông ấy đi! Tuy vậy, ông ta đề cao phụ nữ có phần đúng! – đề cao phụ nữ nói chung, vì vẫn luôn có ít phụ nữ rất hư do không được ai chỉ cho biết- Phải đề cao để phụ nữ nhìn lại mình mà ý tứ; phải đề cao để đàn ông đối xử với họ công bình hơn. Thử nghĩ! Đang khi “...cái từ con người xuất ra, là cái làm cho con người ô uế” (Mc 7,15), thì có những cái xuất ra từ cơ thể phụ nữ lại rất tốt, ví dụ dòng sữa ngọt, ngon, thơm và bổ dưỡng... đàn ông dám đâu sánh ví!? Vì đề cao ắt cần có lý chứng cụ thể, rõ ràng và xác thực... do vậy, trong kỳ này có nhiều điều còn “khó nghe” dù chúng tôi đã cố gắng lọc bớt rất nhiều – Ma Văn Liêu).

Mọi tư tưởng, lời nói hay hành động lớn nhỏ của con người trong đời sống dương gian, đều có cái giá của nó, ví thử làm hãm nói hiệp nghĩ oan bắt xấu... người khác dù nhỏ nhặt tinh vi và kín đáo chừng nào cũng bị báo phạt; sống hiền nghĩ tốt xử ái... với người ta dù thâm lặng chẳng ai đoái công hoặc biết tới ắt chắc sẽ được ân thưởng. Không gì là không có cái giá riêng, lớn giá đắt, nhỏ giá rẻ; kẻ thấp hèn nhỏ bé lỡ sai quấy sự báo phạt nhẹ nhàng, người chức cao quyền trọng sang giàu lưng lầy mà can tội sẽ lãnh hình án nặng nề xứng với số quân chúng họ ảnh hưởng v.v... Cũng vậy, mỗi số phận đều có giá riêng, người phận bạc vay của Trời ít nên trả ít, kẻ may mắn hiển vinh vay của Trời nhiều thì trả nhiều, nhiều đến nỗi có thể trả không xong thì con cháu trả tiếp. Vậy ai ở ngôi thống trị... chớ lấy thế làm hống hách tự phụ, ai ở thế mọn hèn tội tớ... chớ lấy thế mà tủi thân. Cái nhìn như vậy giúp ta thấy ra được tương lai của mỗi người nằm trong đời sau giống như cảnh tượng Chúa Giêsu từng vẽ ra bằng dụ ngôn ông phú hộ và người hành khất Ladarô... nhắc nhở kẻ may mắn đời này và ủi an người luôn bị bạc phước hiện tại.

Nguyên cốt chính được nói đến sau cùng là cô út Mỹ Hạnh.

Trong số các vai diễn tấn tuồng Đấng Tạo Hóa dàn dựng, vai diễn Mỹ Hạnh được nói tới sau cùng và người kẻ phải chịu hao giầy tổn mực hơn so với các vai diễn khác, bởi vì đây là vai diễn đúng hàng “*đinh chốt Nêrô*” (1). Không sai!

Như đã nói, đây là một cô gái đẹp tựa “*người đẹp trong tranh*” cho ông bà Cả hãnh diện tột độ mỗi khi nhắc đến cô con gái út này của mình. Có thể nói không ngoa, bất cứ điều gì khiến đàn ông trên đời mê đắm một phụ nữ, thì Mỹ Hạnh có đủ.

(Như đã nói, cách đặc tả cô Mỹ Hạnh dưới đây có vẻ phơi bày sự “trần tục”, nhưng những gì tác giả Như Thường viết, muốn cho thấy cái giá cao của những người quá may mắn về nhan sắc, tiền của và địa vị... ở đời phải gánh; qua đó, ta còn hiểu thế nào là “phụ nữ cam bẫy của đàn ông” để mỗi giới đều có một cách và một mức độ ý thức thích hợp – Ma Văn Liêu).

Trộm nghĩ: nàng Kiều theo thi hào Nguyễn Du tả chỉ để ngấm suông; Mỹ Hạnh vừa để ngấm vừa để... “*dấy động*”; ý nói nữ sắc (không đề cập nữ hạnh) gồm đủ 2 tòa: một tòa sắc đẹp thể hình hiển lộ qua sự cân đối và tuyệt mỹ để tao nhân mặc khách “*lãng mạn*” trong mộng mơ; một tòa sắc đẹp dục tính ẩn chìm bên trong sự cân đối và tuyệt mỹ ấy... để cho đàn ông ra... đàn ông. Hai tòa sắc đẹp hòa quyện vào nhau

nhuần nhị, khéo léo và tinh tế, cứ một sắc nổi có ngay một duyên chìm đi theo.

Ngưỡng phục Đấng Tạo Hóa và cũng thật là thắc mắc với Người!

Ngưỡng phục sao Người tạo dựng sự kỳ diệu đến thế! Thắc mắc sao Người lại “bày ra nông nổi” như thế để làm chi cho đàn ông khổ lụy! Thật mà! Trụ vương mất nước vì nàng Đắc Kỷ, U vương tán nghiệp vì nàng Bao Tự, Lữ Bố tàn đời vì Điêu Thuyền và còn nữa... còn biết bao vua chúa lưng lầy, anh hùng cái thế, danh tướng kỳ tài... cổ kim nhân loại đã phải đi đến chỗ mạt vận vì nữ sắc. Sắc nổi duyên chìm như thế này đây:

Hồng diện đa dâm thủy (hay hồng kiếm đa dâm thủy)

Trường mi hộ tổ mao (hay nga mi hậu hộ mao)

Tế yêu đa cự huyết (hay tế yêu âm huyết đại)

Trường túc bất tri lao.

...

Viên Liễu Trang (2) ngày xưa xem xét còn chi ly hơn với 72 nữ sắc tướng. Nói chung, chẳng phải nêu lên để hạ phẩm giá phụ nữ hay làm cho sự việc trở nên vẫn đục mà để nói sự hấp dẫn mạnh mẽ của nữ sắc là thực hữu (có thật) và thực công (nguy hiểm thật) đối với đức độ, tài năng và sự nghiệp của mọi đàn ông trên đời... giúp đàn ông “mạnh ai nấy tránh” thay vì võ ngực tự hào, giúp phụ nữ “mạnh ai nấy giữ” thay vì hồn nhiên hờ hênh hoặc cố tình “gây án”.

...

Châm phá đôi nét vậy kể ra cũng tạm đủ tả nữ sắc của Mỹ Hạnh, một cô em gái nổi trội hơn các chị về nhiều mặt, một đứa con mang lại niềm hãnh diện vô biên cho cha mẹ là ông bà Cả, một tình nương đã cướp đi hết mọi phần hồn –lần phần xác cũng nên- của một cha phó trẻ, cha phó Lê Lâm, và một bậc nữ nhi tuy “*liễu yếu đào tơ*”, tuy “*yếu điệu thực nữ*” nhưng mạnh đến mức khuấy động và khuynh đảo cả một họ đạo cổ kính và kiên cô bao đời như họ đạo Môi Khê; thật là một cô gái đúng hàng giai nhân “*nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc*”! (*nhìn lần thứ nhất đổ người trong thành, nhìn lại lần nữa đổ người trong nước - Giai nhân ca của Lý Diên Niên*).

Sau này –khi tôi đang viết những dòng này để kể lại sự việc đã kết thúc- hầu hết mọi giáo dân, kể cả những giáo dân có học thức Nho học lẫn Tây học, đã trách mắng, nhiếc móc thậm chí lên án Mỹ Hạnh không tiếc bất cứ một thứ lời lẽ nào, nhưng nếu người nào hiểu biết nghe thấy cũng đều thương cảm xót xa cho thiếu nữ lỡ mang thân phận một trang giai nhân tuyệt sắc.

Thật vậy! Trách mắng sao được! Cô gái ấy chỉ làm theo bản năng của một thiếu nữ quá đẹp, nào có làm gì khác? Cô ta chỉ dùng những gì Đấng Tạo Hóa ban trên cơ thể và tâm hồn mình nào có lấy gì của ai? Cô ta chỉ hành động theo nhịp đập của trái tim đang thuở gái xuân rạo rực của tuổi mới lớn nào có làm gì hại ai?...

Thế mà người đời ở họ đạo Môi Khê cứ rửa sả cô không tiếc lời để chạy án cho cha phó Lê Lâm theo thói đời giả nghĩa: “*kẻ bề trên nói ngang cũng đúng, người thấp hèn chưa vụng đã sai*”. Cha phó đã được học cao hiểu rộng lẽ ra phải biết rằng, gieo tình vào lòng một phụ nữ là việc vô cùng hệ trọng... gieo tình vào lòng một cô gái mới lớn trong hoàn cảnh trái ngang như thế còn hệ trọng gấp trăm lần.

Khi cú chạm tay vào một trong những nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể của một cô gái đang thời “gái trở mả” hay của nữ giới nói chung, khi những lần lên trao ánh mắt hút hồn, những lời nói văn hoa đắm ướt mật ngọt... của cha phó, thì bản năng phụ nữ nơi bất kỳ cô gái nhỏ nào cũng phải thức giấc như “công chúa ngủ trong rừng” được đánh thức bởi vị hoàng tử đến từ phương xa, thử hỏi Mỹ Hạnh biết kiểm chế làm sao?

Ngay từ hôm đó trở đi, Mỹ Hạnh như người bị mất hồn thật sự, dưới sự theo dõi sát sao đầy ẩn ý của vợ chồng ông bà Cả, cô con gái xinh đẹp của họ đang trở nên ngày càng xinh đẹp hơn, càng quyến rũ hơn biểu hiện qua những cử chỉ như cả ngày chăm chỉ làm duyên làm dáng với chính mình, như... tay thường xuyên đưa ra sau gáy, hay thường xuyên uốn ngực uốn hông, hoặc thỉnh thoảng lại vuốt tóc, liếm môi,

chớp mắt, hể ngồi thì khép đùi, đi đứng nằm ngồi hay vận mình, như... thường xuyên soi gương, vuốt ve thân thể với đôi mắt mơ màng mờ đục gần như ngây ngô, nhất là hay thờ dài, đêm đang ngủ bỗng thức giấc hay có đêm lại thức trắng không ngủ (3). Mỹ Hạnh làm gì khác hơn khi chính cha mẹ lại là những người sẵn sàng “vẽ đường cho hươu chạy”!

(Ban đầu, tôi và thầy Thời đều có cảm giác mệt mỏi giống nhau khi thấy dường như ông Như Thường kể chuyện bằng lối biện giải vấn đề. Nhưng sau này khi đọc xong, mới thấy ông ấy có lý lẽ riêng khi “dài dòng văn tự” như thế).

Thế gian là nơi luôn tiếp diễn nhiều tiểu phẩm bi kịch có tên là “*người hữu ý kẻ vô tình*”. Đó là những bi kịch diễn ra những con thú dữ, kẻ trộm bọn cướp, quân lưu manh lừa đảo... rình mò, giăng bẫy rập tâm bắt cho bằng được những con mồi là thú non, người lương thiện, kẻ đại khờ. Bi kịch “*người hữu ý kẻ vô tình*”... rất thường diễn ra khi đàn ông (thường nhất là những gã điếm đàng, những tay trắng hoa có hạng, những kẻ vũ phu trong tương lai hay hạng sở Khanh...) dùng mọi mưu kế để mồi chài hồng chiếm đoạt một phụ nữ. Cha phó Lê Lâm và cô Mỹ Hạnh đang diễn đúng vở bi kịch “*người hữu ý kẻ vô tình*” ấy. Sau cú chạm tay “điện giật” hôm ấy, cha phó vì mê mẩn Mỹ Hạnh, nên tìm mọi cách để đến được với nàng, chiếm cho được nàng dầu biết rằng chẳng dễ làm chi, bằng những cách nhẹ nhàng, văn hóa hơn, “đáng kính” hơn... nhưng cũng tinh vi, khéo léo, mưu mô như những “*người hữu ý*” khác, đặc biệt đáng sợ hơn khi “*người hữu ý*” này nấp sau bình phong linh mục đạo đức, kẻ chân tu thánh thiện... Trong vở bi kịch đầy yêu tố bất công như thế, ai mách giúp để cô Mỹ Hạnh tránh thoát?

Đừng xem nhẹ nhận định của người xưa: “*Nữ nhi trường tình, anh hùng khí đoản*” (gái tình dài, trai ngắn nghĩa) nghĩa là đàn ông như con ong con bướm, gạ tình, tán tỉnh, mồi chài thì đóng vai quân tử rất thiện tâm, chịu khó, dẻo dai và bền bỉ... nhưng khi đã đạt được ước vọng rồi thì mau chệch chóng chán, tàn nhẫn bỏ rơi người tình để đi tìm mục tiêu khác... Còn phụ nữ, vì bản năng chậm phản ứng, từ từ thụ nhận do tính cả thẹn, cảnh giác... nhưng khi đã xiêu lòng thì yêu hết mình, lâu dài, không dứt và yêu đến nỗi sẵn sàng hy sinh bản thân lại còn rất quyết đoán trong sự bảo vệ tình yêu đến cùng. Nhận xét “*Nữ nhi trường tình, anh hùng khí đoản*” cho thấy phụ nữ thường là “nạn nhân” (?) trong nhiều cuộc tình, bị sự tấn công, hứng lầy tình yêu, yêu hết mình để cuối cùng đau khổ vì quá yêu thì bị đàn ông phụ bạc (ít hay nhiều, thâm lén hay công khai). Thật... phụ nữ không khác chi mảnh đất bị vỡ hoang, bị cây xới tung lên, bị gieo trồng và khai thác thỏa thích... rồi bị khinh thường bỏ mặc sau khi đã chán chê. Còn thương cho phụ nữ! Họ khác hẳn đàn ông ở chỗ không thể muốn ngưng là ngưng, không thể nói bỏ là bỏ, không thể muốn quên là quên...! Nghiền ngẫm câu: “*Nữ nhi trường tình, anh hùng khí đoản*” để thử hỏi trên đời có được mấy người đàn ông hiểu lẽ ấy mà thận trọng mỗi khi muốn gieo tình, gạ gẫm, chinh phục một phụ nữ, mỗi khi đã gieo xong biết thương cho phụ nữ, mỗi khi đã vỡ hoang, khai phá tâm hồn và thể xác một phụ nữ xong biết hiên ngang lãnh trách nhiệm với phụ nữ ấy suốt đời? Nói đến đây ai cũng biết ngay cha phó Lê Lâm không thể làm được như vậy với Mỹ Hạnh, vì ngài đang “bắt cá hai tay”... và nói đến đây ai cũng cảm thông cho Mỹ Hạnh hơn là nhiếc mắng cô gái nhỏ ngây thơ ấy.

Đàn ông lại nặng về dục tính; dục tính làm tình yêu nơi đàn ông rất thiên lệch, vì thế câu nói: “*phụ nữ đẹp không có người tình đích thật*”. Lấy gì phân định rõ giữa tình yêu chân thật và tình dục bị thôi thúc trong lòng một đấng đàn ông khi anh ta theo đuổi một cô gái đẹp? Bản thân anh ta còn chưa phân tỏ lòng mình nữa kia! Thế là với dục tính nam nhi, một thứ rất “*bạo phát bạo tàn*” (trở nhanh tàn nhanh), đàn ông ào ào xông pha chinh phục, chớp nhoáng tấn công, dững mãnh chiếm đoạt, tận dụng khai thác... nhưng rồi sau khi đã hoàn toàn thỏa mãn bỗng dừng... hết chuyện! Phụ nữ là tình yêu, tình yêu thì không như thế! Không nên bị đối xử như thế! Thế nên phụ nữ khi đã yêu, toàn thể con người họ biến thành tình yêu... Vì đàn ông và phụ nữ quá khác nhau, khác nhau đến tương phản nên nhân loại mãi mãi có hoài những bi kịch thương đau “cắm viết ra”, chỉ viết toàn những chuyện “*tình chi đẹp khi còn dang dở*” mà

thôi. Thật cảm thương cho Mỹ Hạnh!

Khi Mỹ Hạnh đã thực sự yêu, nàng trở nên si mê đắm đuối, bị lụy nặng nề đến buông thả cả con người. Đàn ông khi yêu... không mất gì! Đàn bà đã yêu... thì chịu để "mất" tất cả. Không cần kể gì khác, chỉ cần tưởng tượng ra Mỹ Hạnh tin tưởng tuyệt đối, phó thác tuyệt đối, buông thả tuyệt đối và hiến dâng tuyệt đối... cho cha phó. Mọi cảm giác mới lạ, mọi khám phá diệu kỳ, mọi cảm xúc cực đỉnh khoái lạc... đã góp thêm phần và dẫn nàng từng bước đi tới mức như một tín đồ phó mình cho giáo chủ muốn gieo vào lòng mình bất cứ điều chi, muốn yêu sách điều gì và muốn dắt đến đâu tùy ý. Đúng thôi! Chưa cô gái trẻ nào lường hết tầm quan trọng của sự trao dâng mọi thứ trong trắng của tâm hồn và thân xác mình cho người tình... Mỹ Hạnh hồn nhiên hiến trọn cho người tình càng dễ bị đau khổ vì người tình.

Những lần hò hẹn liên tiếp và đều đặn diễn ra, mỗi lần hò hẹn lại càng tiến xa thêm sự thân mật. Nếu Mỹ Hạnh càng gặp mặt càng yêu nhiều hơn lên, cảm xúc càng dâng trào, sự tò mò càng bị thúc bách thì càng muốn trao dâng tất cả cho người tình... thì cha phó còn bị hấp dẫn và thúc bách chiếm đoạt hơn biết bao! (4).

Sẽ không thể có kết cục nào khác hơn sự hòa hợp thân xác họ vào nhau, một lần, hai lần và liên tục nhiều lần tái diễn. Cũng không có hậu quả nào khác hơn hậu quả Mỹ Hạnh có thai với cha phó Lê Lâm.

Người đầu tiên biết Mỹ Hạnh ốm nghén là bà Cả, bởi vì mọi chuyện đều nằm trong dự kiến của ông bà, cho nên hai ông bà không hề ngạc nhiên, tiếc xót hay la mắng... trái lại, còn vui mừng, phấn khởi và hả hê cho rằng mọi chuyện đã đi vào đúng kế hoạch; hai ông bà chụm đầu vào nhau thì thầm định ngày cho "mời" con rể, tức cha phó Lê Lâm, đến nhà tính chuyện tương lai.

Định ngày xong, ông Cả cười rung cả bụng nói với bà Cả:

- *Giây nợ đã buộc chặt đầu vào đó, chỉ Trời mới có thể tháo gỡ. Giờ đây xiết chặt hay buông lỏng là quyền của chúng ta. Mọi sự tiếp diễn chỉ phải theo đúng ý muốn của chúng ta mà thôi bà ạ!*

Tưởng rằng "bàn cờ thế" đã sắp, quân xanh đã đi xong chỉ còn quân đỏ (5) hạ thù!...

Nào ngờ!...

(còn tiếp)

-
- (1) "Đình chót Nêrô", thành ngữ ám chỉ mỗi sự việc đều có một yếu tố quyết định; thành ngữ này xuất phát từ chuyện bạo chúa Nêrô (hoàng đế của đại đế quốc Rôma vào những năm 16-66 sau Chúa Giáng sinh) bị mẹ ruột là hoàng thái hậu Agrippa, khét tiếng độc dữ, lán quyền và sách nhiễu, nên ông hạ quyết tâm giết mẹ. Ông cho đóng một du thuyền cực sang trọng tặng mẹ; du thuyền được thiết kế với một chiếc đinh chót sao cho khi chở mẹ đi chơi ra đến giữa biển khơi thì tay chân của Nêrô ngằm rút chiếc đinh chót ấy ra, du thuyền tự rã ra từng bộ phận nhấn chìm mọi người trên ấy, hoàng thái hậu Agrippa không thể nào thoát chết được. Nhưng rùi! Quỷ kế bất thành do Agrippa được một thị vệ trung thành công bà bơi vào bờ... Âm mưu bị bại lộ, Nêrô sai ngự vệ sĩ tức tốc xông thẳng vào dinh mẹ, dùng chày đập vỡ đầu bà, bà chết tươi tại chỗ.
 - (2) Viên Liễu Trang, nhà nhân tướng học đại tài thời nhà Minh bên Tàu.
 - (3) Những dấu hiệu của một phụ nữ đang hứng tình, Viên Liễu Trang khuyên đàn ông tử tế đừng đến gần vào những lúc đó.
 - (4) "Chim quỳên ăn trái nhãn lồng, lia thia quen chậu vợ chồng quen hơi" (Ca dao Việt Nam). "Hơi" là mùi cơ thể con người tự nhiên tỏa ra, nhưng tỏa ra nồng nhất vào những lúc nam nữ "gần nhau"; đúng hơn là mùi phụ nữ; mùi phụ nữ toát ra từ 5 ngõ: mái tóc, mũi, miệng, da thịt và chỗ kín. Mùi ấy lôi kéo đàn ông. Câu: "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén" khuyên không nên đùa giỡn với sự tiếp xúc nam nữ, nhưng phải luôn giữ câu: "Nam nữ thụ thụ bất tương thân" theo nghĩa đen.
 - (5) Quân xanh là quân giả, nghi binh để quân đỏ "chiến đấu". Như đấu thầu thì quân xanh bỏ giá cao cho trượt thầu, để quân đỏ trúng thầu sao cho có lợi nhất. Xong xuôi thì chia chác với nhau.